

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/120/2020
Identifikačné číslo spisu:	3508201191
Dátum vydania rozhodnutia:	31.03.2021
Meno a priezvisko:	JUDr. Ján Šikuta
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2021:3508201191.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne Západoslovenská distribučná, a.s., so sídlom v Bratislave, Čulenova č. 6, IČO: 36361518, zastúpenej spoločnosťou GRABAN, TORMA & PARTNERS s.r.o., so sídlom v Košiciach, Kováčska č. 53, IČO: 36730564, proti žalovanej L. W. Z., bývajúcej v obci Č., O. č. XXX/XX, zastúpenej Mgr. Julianou Sumkovou, advokátkou so sídlom v Novom Meste nad Váhom, Weiseho 16A, o zaplatenie 5.300,04 € s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Nové Mesto nad Váhom sp. zn. 6 C 35/2010, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 8. decembra 2016 sp. zn. 4 Co 847/2015, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala, aby jej žalovaná uhradila spôsobenú škodu vo výške 163.604 Sk a nahradila jej trovy konania. Svoj nárok odôvodnila tým, že v zmysle zákona č. 656/2004 Z. z. o energetike a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 656/2004 Z. z.“) je distribútorom elektriny. Podľa § 25 tohto zákona žalobkyňa ako držiteľka povolenia na distribúciu elektriny vznikla povinnosť najneskôr s účinnosťou od 1. júla 2007 oddeliť činnosť v oblasti energetiky v rozsahu distribúcie elektriny od ostatných činností do samostatnej spoločnosti. Za účelom splnenia tejto povinnosti žalobkyňa rozhodnutím vo forme notárskej zápisnice z 31. mája 2007 č. N129/2007 Nz 21408/2007 a uzavretím zmluvy o vklade časti podniku z 31. mája 2007 s účinnosťou k 1. júlu 2007 vložila časť svojho podniku - Úsek prevádzky distribučnej sústavy vykonávajúcu činnosť distribúcie elektriny ako nepeňažný vklad do svojho základného imania. Uvedeným vkladom prešli s účinnosťou k 1. júlu 2007 na žalobkyňu okrem iného aj všetky práva a pohľadávky, ktoré slúžia na prevádzkovanie tejto časti podniku, vrátane pohľadávok z titulu neoprávneného odberu elektriny. Dňa 29. marca 2006 bola vykonaná kontrola na odbernom mieste č. XXXXXXXXXX, v rodinnom dome žalovanej (ďalej len „odberné miesto“) o čom bol vyhotovený „Protokol o zistení neoprávneného odberu v zmysle zákona o energetike“ [ďalej len „Protokol“, (č. l. 13)] s príslušnou fotodokumentáciou. V rámci tejto kontroly bolo zistené, že sú poškodené montážne podnikové plomby na svorkovnici elektromera; boli rozpojené

derivačné svorky na fáze L1 a L2, v dôsledku čoho na týchto fázach elektromer nezaznamenával spotrebu odoberanej elektriny. Určené meradlo nie je verejne prístupné. S Protokolom bol oboznámený syn žalovanej, ktorý ho na znak súhlasu podpísal. Žalobkyňa s poukazom na § 39 ods. 1 písm. b/ a c/, ods. 2 zákona č. 656/2004 Z. z. v zmysle Vyhlášky Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky č. 154/2005 Z. z. vyúčtovala žalovanej faktúrou č. 2206002664 s dátumom splatnosti k 13. máju 2006 (č. l. 23) náhradu škody za neoprávnený odber elektriny vo výške 163.604 Sk. Žalovanú vyzvala na úhradu vyfaktúrovanej škody upomienkou z 15. mája 2006 (č. l. 24) a pokusom o zmier z 11. júna 2006 (č. l. 25), na čo žalovaná nereagovala.

2. Okresný súd Nové Mesto nad Váhom (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo 17. augusta 2015 č. k. 6 C 35/2010 - 296 žalobu zamietol (I.); žalovanej priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 % (II.).

2.1. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že z vykonaného dokazovania vyplynulo, že zmluva medzi sporovými stranami na základe ktorej dochádzalo k odberu elektrickej energie bola uzatvorená. Toto potvrdila samotná žalovaná vo svojej výpovedi na pojednávaní konanom 14. mája 2012, kde uviedla, že napriek tomu, že si nepamätala kto konkrétne potom, čo kúpili predmetnú nehnuteľnosť (odberné miesto), či ona alebo jej manžel, prehlásili odber elektrickej energie a začali uhrádzať jednotlivé faktúry. Z dokladu predloženej žalobkyňou, ktorý bol súčasťou podania z 19. decembra 2011 (č. l. 116) zo záznamu - história odberného miesta vyplynulo, že k uzavretiu zmluvy č. XXXXXXXXXXXXX (ďalej len „zmluva o odbere“) došlo 14. mája 1990, pričom túto zmluvu vo vzťahu k predmetnému odbernému miestu uzatvorila žalovaná. Podľa názoru súdu prvej inštancie, ak by zmluvu o odbere uzatváral manžel žalovanej, neboli by doručované faktúry za odber elektrickej energie priamo doručované žalovanej, respektíve neboli by vystavované na jej meno. V zmluvnom vzťahu bola teda žalovaná a preto je v danom prípade aj pasívne vecne legitimovaná. Skutočnosť, že elektrickú energiu na odbernom mieste neodoberala sama, že odberné miesto pozostáva z dvoch samostatných bytov, nie je vo vzťahu k žalobkyni relevantné, rovnako ako aj skutočnosť, že elektrickú energiu nespotrebovala iba žalovaná, ale aj jej manžel a syn. Ďalej vychádzajúc zo záverov znaleckého posudku č. 8/2014 vyhotoveného znalcom L. M. C. (č. l. 228) mal súd prvej inštancie preukázané, že v Protokole, ktorý je podkladom nároku žalobkyne na náhradu škody, nie je uvedený rozsah poškodenia zabezpečovacej značky autorizovanej osoby (montážna plomba), aké znaky poškodenia značky vykazujú (popis) a ani akým spôsobom došlo k ich poškodeniu. Ani z predloženej dokumentácie, ani z predložených fotografií, ani z popisu v Protokole nemožno jednoznačne skonštatovať, že boli montážne plomby poškodené a bez mechanoskopického skúmania je to nemožné. Protokol by mohol byť základom pre stanovenie výšky škody spôsobenej neoprávneným odberom elektriny iba v prípade, že by boli preukázateľne poškodené montážne plomby, čo však z fotografickej dokumentácie bez ďalšieho dokazovania nie je zrejmé. Zásadné okolnosti, ktoré mali byť podkladom pre možnosť uplatnenia náhrady škody a podkladom pre možnosť prístúpenia k stanoveniu výšky škody, ktorú Protokol o zistení neoprávneného odberu v zmysle zákona č. 656/2004 Z. z. postráda, nie je možné nahradiť dodatočne skutočnosťami prezentovanými svedkami (kontrolórmí), ktorí samotnú kontrolu vykonávali a ktorí opomenuli v Protokole uviesť podstatné a zásadné okolnosti pre možnosť uplatnenia náhrady škody spôsobenej možným, no nie preukázaným neoprávneným odberom elektriny podľa § 39 ods. 1 písm. b/ a c/ zákona č. 656/2004 Z. z. Podľa názoru súdu prvej inštancie Protokolom bolo iba preukázané, že plomby boli plombované kliešťami, ktoré majú číslo 426. Odpoveď znalca, že bol vykonaný zásah na svorkovnici, ktorý neumožňoval správnu funkciu meradla, čo znamená, že určené meradlo nemohlo zaznamenávať správne hodnoty, na ktorú skutočnosť poukazuje v nadväznosti na § 39 ods. 1 písm. b/ a c/ zákona č. 656/2004 Z. z. žalobkyňa, v kontexte celého znaleckého posudku s poukazom na nedôsledne spracovaný Protokol o zistení neoprávneného odberu č. 1046/31/2006 je podľa názoru súdu prvej inštancie nepostačujúce pre konštatovanie o neoprávnenom odbere. Podľa znalca v danom prípade nie je možné vylúčiť ani montážnu chybu.

2.2. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku.

3. Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 8. decembra 2016 sp. zn. 4 Co 847/2015 (č. l. 335) rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil (I.); žalovanej priznal nárok na náhradu trov

odvolacieho konania (II.).

3.1. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), stotožnil sa s jeho právnymi závermi a odôvodnením podľa § 387 ods. 2 CSP a pre podporu jeho tvrdení doplnil nasledovné.

3.2. Odvolací súd nespochybnil tvrdenia žalobkyne, že v prípade neoprávneného odberu podľa § 39 ods. 1 písm. c/ zákona č. 656/2004 Z. z. ide o objektívnu zodpovednosť, a teda je potom irelevantné zisťovať spôsob akým došlo k porušeniu plomb alebo ich rozsah poškodenia a podobne, avšak pre úspešné uplatnenie práva na náhradu škody zo strany žalobkyne je preukázanie samotného poškodenia plomb a neoprávneného zásahu na svorkovnici. Žalobkyňa teda zaťažovalo v konaní dôkazné bremeno bezpečne preukázať poškodenie montážnych plomb na svorkovnici elektromera proti neoprávnenej manipulácii, nakoľko táto okolnosť bola medzi sporovými stranami sporná. Žalobkyňa preukazovala poškodenie montážnych plomb a neoprávnený zásah na svorkovnici elektromera Protokolom. Opierajúc sa o výsledky dokazovania, konkrétne o výsluchy zamestnancov žalobkyne (kontrolórov) vykonávajúcich kontrolu odberného miesta a vyhotovenie Protokolu, ako aj o výsluch žalovanej a jej syna, dospel odvolací súd k záveru, že títo zamestnanci nepostupovali pri kontrole odberného miesta v súlade s interným predpisom žalobkyne (č. l. 179). Svedecké výpovede týchto zamestnancov boli navzájom odlišné, vypovedali rozdielne najmä v tom, či bola žalovaná prítomná počas kontroly odberného miesta. A v prípade prítomnosti iba jej syna pri kontrole, nebolo zo strany žalobkyne zdôvodnené, prečo tak jej zamestnanci postupovali. Podľa názoru odvolacieho súdu za situácie, kedy malo dôjsť na elektromere k poškodeniu montážnych plomb a teda k neoprávnenému odberu elektriny, mali zamestnanci žalobkyne - kontrolóri dôslednejšie postupovať pri spisovaní záznamu o kontrole odberného miesta a Protokolu. Z výpovedí zamestnancov jednoznačne vyplynulo, že si boli vedomí toho, že odberateľkou elektriny je žalovaná, preto mali dať podpísať záznam o kontrole a Protokol jej a nie jej synovi, ktorý na takýto úkon nebol žalobkyňou splnomocnený. Tvrdenia žalobkyne o poškodení montážnych plomb neboli preukázané ani znaleckým dokazovaním. Znalec v znaleckom posudku č. 8/2014 konštatoval, že v dokumentácii hlavne v Protokole nie je uvedený rozsah poškodenia, t. j. rozsah poškodenia zabezpečovacej značky autorizovanej osoby (montážna plomba), aké znaky poškodenia značky vykazujú (popis) a ani akým spôsobom došlo k ich poškodeniu. Z predloženej dokumentácie, z fotografií a ani z popisu v Protokole nemožno jednoznačne skonštatovať, či boli montážne plomby poškodené a akým spôsobom boli poškodené, bez mechanoskopického skúmania je to nemožné. Za tohto stavu aj podľa odvolacieho súdu žalobkyňa v konaní neunesla dôkazné bremeno tvrdenia o poškodení montážnych plomb, t.j. zabezpečovacích značiek elektromera. Za situácie, keď ochrana vlastníckeho práva žalovanej je zoslabená zákonnou úpravou zakotvenou v § 39 ods. 1 písm. c/ zákona č. 656/2004 Z. z. (objektívnou zodpovednosťou) je potrebné klásť zvýšené nároky na presvedčivosť dôkazov preukazujúcich, že k poškodeniu zabezpečenia (montážnych plomb) proti neoprávnenej manipulácii skutočne v danom prípade došlo. Až pokiaľ by bola poškodenie montážnych plomb spoľahlivo preukázané, nastúpila by objektívna zodpovednosť žalovanej na náhradu škody, bez ohľadu na to, kto a akým spôsobom tvrdený zásah spôsobil. Tvrdenia žalobkyne v danej veci nie sú podložené dôkazmi preukazujúcimi bezpečným spôsobom poškodenie montážnych plomb, preto zodpovednosť žalovanej na neoprávnený odber elektrickej energie podľa § 39 ods. 1 písm. c/ zákona č. 656/2004 Z. z. nie je daná. Pokiaľ žalobkyňa uplatňovala nárok na náhradu škody z titulu neoprávneného odberu elektriny aj podľa § 39 ods. 1 písm. b/ zákona č. 656/2004 Z. z., v tomto prípade ide o subjektívnu zodpovednosť odberateľa a dodávateľ musí preukázať, že s vedomím odberateľa alebo na jeho pokyn inou osobou došlo k neoprávnenému zásahu do elektromeru. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že meracie zariadenie nebolo poškodené, bol vykonaný zásah na svorkovnici, ktorý neumožňoval správnu funkciu meradla, čo znamená, že určené meradlo nemohlo zaznamenávať správne hodnoty. V danom prípade však nebolo žiadnym dôkazom zo strany žalobkyne preukázané, že by práve žalovaná (s jej vedomím iná osoba) vykonala neoprávnený zásah na svorkovnici meradla, v dôsledku ktorého elektromer nezaznamenával správne hodnoty. Preto ani zodpovednosť žalovanej založená na ustanovení § 39 ods. 1 písm. b/ zákona č. 656/2004 Z. z. v konaní preukázaná nebola. V tejto súvislosti odvolací súd považoval odvolacie námietky žalobkyne za neopodstatnené. K ďalšej odvolacej námietke žalobkyne, že rozsudok súdu prvej inštancie je nezrozumiteľný pre nedostatok odôvodnenia, odvolací súd uviedol, že táto námietka neobstoí, nakoľko odvolaním napadnutý rozsudok obsahuje všetky zákonné náležitosti. Súd prvej inštancie v ňom opísal stanoviská a argumentácie sporových strán, vyjadril sa k dokazovaniu a k právnemu posúdeniu

veci.

3.3. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

4. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa, prípustnosť ktorého vyvodzuje z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP (č. l. 346).

4.1. Porušenie práva na spravodlivý proces žalobkyňa vidí v dvoch pochybeniach odvolacieho súdu a to: a/ v nedostatočnom vyporiadaní sa s argumentáciou žalobkyne ohľadne toho, že zásah do svorkovnice je nepriamym dôkazom poškodenia plomb, ako aj nevyporiadanie sa s ostatnými dôkazmi vykonanými v rámci dokazovania; b/ že rozsudok odvolacieho súdu považuje za „prekvapivé rozhodnutie“, nakoľko odvolací súd porušil § 382 CSP.

4.2. V súvislosti s prvým pochybením (a/) žalobkyňa uvádza, že v priebehu súdneho konania pred súdom prvej inštancie vo vyjadrení k znaleckému posudku č. 8/2014 uviedla, že na svorkovnici bol uskutočnený zásah, čo svedčí o tom, že montážne plomby boli tiež poškodené, nakoľko bez ich poškodenia je nemožné urobiť zásah do svorkovnice. Súd prvej inštancie sa s týmto faktom žiadnym spôsobom nevyporiadal. Napokon aj v odvolaní žalobkyňa tento fakt zdôraznila, avšak ani odvolací súd sa ním vôbec nezaoberal. V prípade ak by na tento fakt odvolací súd prihliadal, tak by dospel k záveru, že montážne plomby boli poškodené a v zmysle názoru odvolacieho súdu „až pokiaľ by bolo poškodenie montážnych plomb spoľahlivo preukázané, nastúpila by objektívna zodpovednosť žalovanej na náhradu škody“ bez ohľadu na to, kto a akým spôsobom tvrdený zásah spôsobil. Tvrdenia žalobkyne v danej veci nie sú podložené dôkazmi preukazujúcimi bezpečným spôsobom poškodenie montážnych plomb, preto zodpovednosť žalovanej za neoprávnený odber elektrickej energie v zmysle § 39 ods. 1 písm. c/ cit. zákona nie je daná, by musel (odvolací súd) sám skonštatovať, že nárok žalobkyne je daný. Keďže rozsudok odvolacieho súdu túto špecifickú odpoveď neobsahuje, došlo podľa názoru žalobkyne k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd. Odvolací súd sa podľa jej názoru nijakým spôsobom s faktom o nepriamom dôkaze (a to aj v spojitosti s inými dôkazmi, akými sú výsluch kontrolórov, fotodokumentácia, predloženie montážnych plomb) o poškodení montážnych plomb nevyporiadal. Pritom otázka, či došlo k poškodeniu montážnych plomb je pre posúdenie nároku žalobkyne kritická.

4.3. Pokiaľ ide o druhé pochybenie (b/) žalobkyňa uvádza, že odvolací súd na rozdiel od súdu prvej inštancie aplikoval na posúdenie zásahu do svorkovnice ustanovenie § 39 ods. 1 písm. b/ zákona č. 656/2004 Z. z. a uviedol, že v tomto prípade ide o subjektívnu zodpovednosť, a že žalobca musel okrem samotného zásahu do svorkovnice preukazovať aj zavinenie žalovanej. Súd prvej inštancie však toto ustanovenie pri svojom rozhodnutí neaplikoval, a už vôbec nie tak, že by z tohto ustanovenia mala vyplývať subjektívna zodpovednosť, ktorú by mala žalobkyňa preukazovať. Odvolací súd v súvislosti s aplikáciou tohto „nového“ ustanovenia nepostupoval v zmysle § 382 CSP, t. j. nevyzval žalobkyňu, aby sa mohla k možnému použitiu tohto ustanovenia vyjadriť.

4.4. Vzhľadom na tieto pochybenia žalobkyňa žiada, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) rozsudok odvolacieho súdu podľa § 449 ods. 1 CSP zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

5. K dovolaniu žalobkyne podala svoje vyjadrenie žalovaná (č. l. 394). Rozsudky oboch súdov považuje za vecne správne a spravodlivé. Vo vzťahu k prvému namietanému pochybeniu (a/) žalovaná uvádza, že odôvodnenie rozsudkov a skutočnosť, že sa súdy nestotožnili s názorom žalobkyne k určitému dôkazu, nie je procesným postupom súdu a preto táto skutočnosť nemôže zakladať dovolací dôvod podľa § 420 písm. f/ CSP. K namietanému pochybeniu tzv. „prekvapivého rozhodnutia“ (b/) žalovaná uvádza, že odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce námietky týkajúce sa preskúmanej veci, ktoré boli v odvolaní žalobkyňou vznesené, pričom podrobne právne rozobral ustanovenie § 39 ods. 1 písm. b/ a c/ zákona č. 656/2004 Z. z. a poukázal na rozdiely v týchto dvoch ustanoveniach (písmenách). Podľa názoru žalovanej aplikácia ustanovenia § 382 CSP je v tomto smere neaplikovateľná. Sama žalobkyňa totiž o tieto ustanovenia oprela svoje tvrdenia (právny nárok), teda nemožno hovoriť o „prekvapivom rozhodnutí“ odvolacieho súdu. Žalovaná preto navrhuje, aby najvyšší súd dovolanie žalobkyne odmietol a žalovanej priznal náhradu trov dovolacieho konania.

6. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie, podala v stanovenej lehote (§ 427

ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 CSP) dovolací súd uvádza nasledovné:

7. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

8. Žalobkyňa vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania konkrétne z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP.

9. Podľa § 420 písm. f/ CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (3 Cdo 41/2017, 3 Cdo 214/2017, 8 Cdo 5/2017, 8 Cdo 73/2017). Dovolací súd preto skúmal, či došlo k dovolateľmi namietanej procesnej vade.

10.1. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

10.2. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestranom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

10.3. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mieriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

11. K námietke žalobkyne, že rozhodnutie súdu je nepreskúmateľné pre nedostatok riadneho odôvodnenia (a/), dovolací súd uvádza, že už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) zastávala názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmätočnosť a prípustnosť dovolania; nepreskúmateľnosť bola považovaná len za vlastnosť (vyjadrujúcu stupeň kvality) rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie veci.

11.1. Na podstate zásady, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá (len) inú vadu konania (teda nie zmätočnosť), zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie

dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne.

11.2. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). V odôvodnení napadnutého rozsudku odvolací súd citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP), zároveň sa v plnom rozsahu stotožnil aj s jeho odôvodnením (§ 387 ods. 2 CSP), na ktoré v podrobnostiach odkázal a ktoré doplnil v zmysle odvolacích námietok vo svojom odôvodnení. Prijaté právne závery založili oba sudy na vykonanom dokazovaní, okrem iného na základe vykonaných výsluchov svedkov - kontrolórov, ako aj znaleckým dokazovaním (znalecký posudok č. 8/2014), v rámci ktorého sa znalec vyjadril aj k otázke poškodenia meracieho zariadenia na odbernom mieste (otázka č. 3 znaleckého posudku). Obsah spisu v ničom neopodstatňuje tvrdenie žalobkyne, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil spôsobom priechiacim sa zákonu. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jej predstáv.

12. Pokiaľ žalobkyňa vo svojom dovolaní namieta, že sudy rozhodli bez náležitého zistenia skutočného stavu, nevykonali ňou navrhnuté dôkazy, dôkazy vykonané v súdnom konaní nesprávne vyhodnotili, dovolací súd uvádza, že v zmysle ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu nedostatočné zistenie skutkového (skutočného) stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nezakladá vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP (1 Cdo 41/2017, 2 Cdo 232/2017, 3 Cdo 26/2017, 4 Cdo 56/2017, 5 Cdo 90/2017, 7 Cdo 11/2017, 8 Cdo 187/2017). Ústavný súd nedospel k záveru o ústavnoprávnej neudržateľnosti tohto názoru najvyššieho súdu (II. ÚS 465/2017).

13. Pre prípad, že žalobkyňa vyvodzuje prípustnosť jej dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP aj z právnych záverov, na ktorých odvolací súd založil svoje rozhodnutie (čomu nasvedčuje obsah dovolania, § 124 ods. 1 CSP), dovolací súd uvádza, že už dávnejšie dospel k záveru, podľa ktorého realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (R 54/2012). Najvyšší súd zotrváva na tomto závere aj naďalej (R 24/2017 a 1 Cdo 202/2017, 2 Cdo 101/2017, 3 Cdo 94/2017, 4 Cdo 47/2017, 5 Cdo 145/2016, 7 Cdo 113/2017, 8 Cdo 76/2018).

14. Prípustnosť dovolacieho dôvodu (§ 420 písm. f/ CSP) napokon žalobkyňa spája s námietkou (b/) týkajúcou sa porušenia § 382 CSP odvolacím súdom.

14.1. Podľa § 382 CSP ak má odvolací súd za to, že sa na vec vzťahuje ustanovenie všeobecne záväzného právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a je pre rozhodnutie veci rozhodujúce, vyzve strany, aby sa k možnému použitiu tohto ustanovenia vyjadrili. Účelom tohto ustanovenia je predchádzať vydávaniu prekvapivých rozhodnutí. Pri aplikácii tohto ustanovenia odvolací súd vychádza z princípu predvídateľnosti súdneho rozhodnutia, ktorý je považovaný za komponent princíпов právneho štátu, osobitne princípu právnej istoty. Výzva odvolacieho súdu je plnením osobitného druhu tzv. manudukčnej povinnosti odvolacieho súdu, jej podstatou je zabrániť odňatiu možnosti konať pred odvolacím súdom, t. j. zabezpečiť riadny prístup k spravodlivému procesu aj po podaní odvolania, čo je súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 zákona č. 460/1992 Zb. Ústavy Slovenskej republiky.

15. Podľa názoru žalobkyne odvolací súd na posúdenie zásahu do svorkovnice aplikoval ustanovenie § 39 ods. 1 písm. b/ zákona č. 656/2004 Z. z. na rozdiel od súdu prvej inštancie, ktorý toto ustanovenie vo svojom rozhodnutí neaplikoval.

15.1. Dovolací súd v zhode s názorom žalovanej, ktorý uvádza vo svojom vyjadrení k dovolaniu má za to, že odvolací súd založil svoje rozhodnutie na rovnakých právnych záveroch ako súd prvej inštancie (§ 387 ods. 1 CSP), ktoré nad rámec na zdôraznenie jeho správnosti náležite doplnil (§ 387 ods. 2 CSP). Vo svojom odôvodnení podal podrobný a komplexný výklad k ustanoveniu § 39 ods. 1 zákona č. 656/2004 Z. z. V bode 13. svojho odôvodnenia iba nad rámec právnych záverov prijatých súdom prvej inštancie (§ 387 ods. 1 CSP) doplnil, že pokiaľ žalobkyňa uplatňovala svoj nárok aj podľa § 39 ods. 1 písm. b/ zákona č. 656/2004 Z. z. [čo vyplýva z obsahu samotnej žaloby, (§ 124 CSP)], tak ani zodpovednosť žalovanej nebola v konaní preukázaná tak ako to predpokladá § 39 ods. 1 písm. b/ zákona č. 656/2004 Z. z. Za týchto okolností preto nemožno hovoriť o tom, že by odvolací súd na prejednávanú vec použil ustanovenie všeobecného právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a už vôbec nie, že jeho použitie bolo pre rozhodnutie veci rozhodujúce. Porušenie práva na spravodlivý proces z tohto dôvodu preto nevyplýva.

16. Z týchto dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že žalobkyňa nedôvodne namieta existenciu vady konania uvedenej v § 420 písm. f/ CSP.

17. Podľa § 447 CSP dovolací súd odmietne dovolanie, ak a/ bolo podané oneskorene, b/ bolo podané neoprávnenou osobou, c/ smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, d/ nemá náležitosti podľa § 428, e/ neboli splnené podmienky podľa § 429 alebo f/ nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435.

18. Z vyššie uvedených dôvodov najvyšší súd dovolanie žalobkyne odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP.

19. Najvyšší súd rozhodnutie o trovách dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

20. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.